

Sygn. akt II C 788/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2023 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz A. K. (1) kwotę 15.307,62 zł (piętnaście tysięcy trzysta siedem złotych sześćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 9.669,50 zł (dziewięć tysięcy sześćset sześćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 8 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty 5.638,12 zł (pięć tysięcy sześćset trzydzieści osiem złotych dwanaście groszy) do dnia 11 sierpnia 2022 roku zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz A. K. (1) kwotę 5.292 zł (pięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

4. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego:

a) na rzecz A. K. (1) kwotę 325 zł (trzysta dwadzieścia pięć złotych) z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 570007037384;

b) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 324,77 zł (trzysta dwadzieścia cztery złote siedemdziesiąt siedem groszy) z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 500075804960.

Sygn. akt II C 788/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 maja 2021 roku, A. K. (1), reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 9.669,50 zł tytułem odszkodowania za

szkodę w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2021 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 430,50 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wywiedziono, iż w dniu 17 marca 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzony został samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powódki. Wskazano, że sprawca zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwanego. Podniesiono, że pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności i wypłacił powódce w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie za powstałą szkodę w pojeździe w wysokości 13.408,30 zł brutto, która to kwota jest rażąco zaniżona. Natomiast, zgodnie z kosztorysem sporządzonym na rzecz powódki koszt naprawy pojazdu wynosi 28.685,17 zł. Pełnomocnik powódki wyjaśnił, że kwota dochodzona pozwem stanowi żądanie z tytułu części należnego powódce dalszego odszkodowania, stanowiącego różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym, a wypłaconym przez pozwanego.

(pozew k.4-21, pełnomocnictwo k.24)

Odpis pozwu doręczono pozwanej w dniu 7 czerwca 2021 roku.

(dowód doręczenia w systemie)

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanej kwestionował zasadność i wysokość żądanego pozwem odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Podkreślił, iż pozwana proponowała poszkodowanej naprawę pojazdu w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...), łącznie z odbiorem i zwrotem pojazdu z miejsca jego postoju, z czego poszkodowana nie skorzystała, tym samym przyczyniając się do zwiększenia szkody. Kwestionował też zasadność dochodzenia kosztów prywatnej ekspertyzy.

(odpowiedź na pozew k.50-54, pełnomocnictwo k.55, odpis z KRS k.25-26v.)

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2021 roku Sąd na podstawie art.205[3] § 1 k.p.c. oddalił wniosek pełnomocnika powódki zgłoszony w piśmie zatytułowanym „Replika na odpowiedź na pozew” o zobowiązanie strony powodowej do złożenia pisma przygotowawczego i zwrócił pismo pełnomocnika powódki zatytułowane „Replika na odpowiedź na pozew”.

(postanowienie k.65)

Na rozprawie w dniu 25 stycznia 2022 roku pełnomocnik powódki popierał powództwo. Oświadczył, że nie kwestionuje, iż pojazd powódki wcześniej uczestniczył w kolizjach. Wskazał, że między stronami bezsporna jest okoliczność wcześniejszych napraw pojazdu, a sporna jest kwestia poinformowania powódki o możliwości naprawy pojazdu w sieci współpracującej z pozwanym. Nie kwestionował wartości pojazdu na dzień zdarzenia w kwocie 42.755 zł brutto ustalonej przez pozwaną.

Pełnomocnik pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(stanowisko pełnomocnika powódki - protokół rozprawy k.72, k.74, k.75, stanowisko pełnomocnika pozwanej k.72)

W piśmie procesowym z dnia 1 lipca 2022 roku pełnomocnik powoda wniósł o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów postępowania uproszczonego z uwagi na rozszerzenia powództwa o kwotę 5.638,12 zł. Wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 15.307,62 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2021 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 430,50 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami za

opóźnienie od dnia 14 maja 2021 roku (data wytoczenia powództwa) do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Odpis pisma doręczono pełnomocnikowi pozwanej w dniu 10 sierpnia 2022 roku.

(pismo pełnomocnika powódki k.114-114v., dowód doręczenia k.135)

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2022 roku, na podstawie art. 505[1] § 3 k.p.c., Sąd postanowił rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym.

(postanowienie k.117)

Na rozprawie w dniu 17 marca 2023 roku pełnomocnik powódki popierał rozszerzone powództwo. Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa także w zakresie rozszerzonym.

(stanowisko pełnomocnika powódki – protokół rozprawy k.139, k.141, stanowisko pełnomocnika pozwanego - protokół rozprawy k.139, k.141)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2021 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uszkodzony został samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność A. K. (1). Użytkownikiem pojazdu był syn powódki S. K.. W dacie przedmiotowego zdarzenia pojazd nie miał nienaprawionych uszkodzeń.

(dowód: zeznania świadka S. K. - protokół rozprawy z dnia 17 marca 2023 roku k.140, nagranie 00:03:52-00:14:04, przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 25 stycznia 2022 roku k.73-74, nagranie 00:04:53-00:16:24)

Sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielanej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

(okoliczność bezsporna)

Samochód marki A. (...) został zakupiony w sierpniu 2020 roku w W.. W dacie zakupu był zarejestrowany i ubezpieczony w Polsce. Nie miał uszkodzeń. Przed zakupem pojazdu, S. K. dokonywał pomiarów jego powłoki lakierniczej. Grubość powłoki lakierniczej wskazywała na oryginalną powłokę lakierniczą. Samochód był serwisowany przez syna powódki, który jest z zawodu blacharzem.

(dowód: zeznania świadka S. K. - protokół rozprawy z dnia 17 marca 2023 roku k.140, nagranie 00:03:52-00:14:04, przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 25 stycznia 2022 roku k.73-74, nagranie 00:04:53-00:16:24)

Pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykorzystywany był do celów prywatnych, korzystał z niego syn powódki.

(dowód: zeznania świadka S. K. - protokół rozprawy z dnia 17 marca 2023 roku k.140, nagranie 00:03:52-00:14:04, przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 25 stycznia 2022 roku k.73-74, nagranie 00:04:53-00:16:24)

Na skutek zdarzenia z dnia 17 marca 2021 roku w samochodzie marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zostały uszkodzone: zderzak przedni, krata kierownicy, wspornik zderzaka przedniego, zestaw mocujący zderzaka przedniego, reflektor lewy, błotnik przedni lewy, zestaw mocujący błotnika przedniego lewego, folia ochronna błotnika przedniego lewego, mocowanie skorupy nadkola przedniego lewego, nadkole przednie lewe, wspornik zamka przedniego, zestaw folii ochronnej, zawór opony przedniej lewej, opona przednia lewa, pompa hydrauliczna (...), pokrywa silnika, tarcza koła przedniego lewego, osłona, przykrywa lewa zderzaka przedniego. W związku z powstałymi uszkodzeniami pojazd wymagał wymiany części oraz lakierowania, a także odczytu pamięci błędów.

Koszt naprawy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 17 marca 2021 roku, przy użyciu części oryginalnych i stawki za roboczogodzinę w wysokości 110 zł netto, wynosi 28.715,92 zł.

Koszt naprawy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 17 marca 2021 roku przy użyciu części alternatywnych (...) i P oraz stawki za roboczogodzinę w wysokości 110 zł netto, wynosi 19.605,61 zł brutto.

Części użyte do naprawy winny być opatrzone logo producenta. Użycie do naprawy wyłącznie części oryginalnych pozwoli na pełną restytucję pojazdu.

Naprawa przy użyciu części alternatywnych o jakości (...) pozwoli na odbudowę pojazdu pod względem estetycznym. Nie można wykluczyć, że pojazd odbudowany na takich częściach przeszedłby pozytywnie badanie techniczne i zostałby dopuszczony do ruchu oraz że taka naprawa umożliwi jego dalszą eksploatację, jeżeli takie części byłyby dostępne i pasowałyby do opiniowanego modelu pojazdu. Jednakże, naprawa przy użyciu takich części nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody pod względem technicznym.

Tylko części oryginalne dają gwarancję pełnego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Wyprodukowane są one z materiałów spełniających ściśle określone wymagania techniczne i posiadają gwarantowaną jakość.

Naprawa przy uwzględnieniu kosztorysu pozwanego nie pozwala na pełną restytucję pojazdu. Kosztorys ubezpieczyciela nie zawiera wszystkich niezbędnych elementów do naprawy pojazdu. Zastosowana przez pozwanego stawka za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych w wysokości 55 zł netto nie była obserwowana w warsztatach naprawczych. W kalkulacji nie uwzględniono wszystkich operacji technologicznych oraz zastosowano części alternatywne. Naprawa pojazdu według tego kosztorysu nie gwarantuje przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody zgodnie z technologią producenta pojazdu.

Z akt sprawy nie wynika, że pozwany stwierdził, iż uszkodzone elementy były częściami nieoryginalnymi. Pozwany nie ujawnił uszkodzeń pozostających bez związku z przedmiotową szkodą.

(dowód: dokumentacja zdjęciowa w aktach szkody na płycie CD - koperta k.47, pisemna opinia biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G. z załącznikami k.84-106)

Wartość pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie nieuszkodzonym na dzień 17 marca 2021 roku wynosiła 42.755 zł brutto.

(okoliczność bezsporna)

Syn poszkodowanej S. K. zgłosił szkodę (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Szkada została zarejestrowana pod numerem (...). Syn powódki zajmował się sprawami związanymi z likwidacją szkody oraz naprawą pojazdu. Otrzymywał korespondencję drogą mailową.

(dowód: pismo k.27, zeznania świadka S. K. - protokół rozprawy z dnia 17 marca 2023 roku k.140, nagranie 00:03:52-00:14:04, przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 25 stycznia 2022 roku k.73-74, nagranie 00:04:53-00:16:24)

Po zgłoszeniu szkody pozwana nie wskazała poszkodowanej konkretnego warsztatu współpracującego, w którym poszkodowana mogłaby naprawić uszkodzony pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W wiadomości e-mail z dnia 8 kwietnia 2021 roku poinformowano powódkę o możliwości naprawy pojazdu w warsztatach Sieci Naprawczej (...).

(dowód: przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 25 stycznia 2022 roku k.73-74, nagranie 00:04:53-00:16:24, wiadomość e-mail w aktach szkody na płycie CD – koperta k.78)

Po dokonaniu oględzin pojazdu, w piśmie z dnia 12 kwietnia 2021 roku, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformowała powódkę o przyznaniu w związku ze zdarzeniem z dnia 17 marca 2021 roku odszkodowania za

uszkodzony pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w kwocie 13.408,30 zł brutto. Na rzecz poszkodowanej wypłacono jednak odszkodowanie w kwocie netto w wysokości 10.901,06 zł.

(dowód: pismo k.27, ustalenie wysokości szkody k.30-33)

Pismem z dnia 29 kwietnia 2021 roku, przesłanym drogą mailową, pełnomocnik powódki wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty pełnej należnej kwoty odszkodowania w terminie 7 dni na wskazany rachunek bankowy. W treści pisma wskazano, iż pozwany ustalił wprawdzie bezsporne odszkodowanie w kwocie 13.408,30 zł brutto, jednakże na rzecz poszkodowanej wypłacono je w kwocie netto w wysokości 10.901,60 zł mimo, iż poszkodowana nie jest płatnikiem VAT.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.36, wydruk wiadomości e-mail k.37, k.38-38v.)

Na zlecenie powódki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. sporządziła kalkulację kosztów naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 17 marca 2021 roku na kwotę 28.685,17 zł brutto.

(dowód: kosztorys naprawy k.39-42)

W dniu 7 maja 2021 roku A. K. (2), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...), wystawił dla powódki jako nabywcy fakturę VAT na kwotę 430,50 zł brutto za kosztorys naprawy dotyczący pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do szkody numer (...).

(dowód: faktura k. 43)

W dniu 6 maja 2021 roku pozwana dokonała dopłaty do odszkodowania w kwocie 2.514,15 zł.

(dowód: potwierdzenie przelewu k.28)

Powódka nie prowadzi działalności gospodarczej. Nie jest płatnikiem podatku VAT ani nie miała możliwości odliczenia podatku VAT od kosztów naprawy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Po zdarzeniu z dnia 17 marca 2021 roku samochód został naprawiony przez syna powódki. Odszkodowanie wypłacone przez pozwaną nie wystarczyło na pokrycie kosztów naprawy pojazdu.

(dowód: oświadczenie k.29, zeznania świadka S. K. - protokół rozprawy z dnia 17 marca 2023 roku k.140, nagranie 00:03:52-00:14:04)

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentów i ich kserokopii (w oparciu o art.308 k.p.c.), zeznań świadka S. K., przesłuchania powódki oraz opinii biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G..

Istotą sporu i prowadzonego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie była wysokość odszkodowania z tytułu szkody doznanej w wyniku zdarzenia z dnia 17 marca 2021 roku. Podkreślenia wymaga, że fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę jak również zakres uszkodzeń pojazdu powódki oraz wartość pojazdu przed szkodą nie był między stronami sporny. Zasadniczym sporem objęty był koszt naprawy uszkodzeń w samochodzie marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstałych na skutek zdarzenia. Przeprowadzenie tej oceny wymagało wiadomości specjalnych, a zatem zasięgnięcia opinii biegłego.

W zakresie kosztów naprawy pojazdu decydującym był dowód z pisemnej opinii biegłego Ł. G.. Sąd uznał opinię biegłego za pełnowartościowe źródło informacji specjalistycznych, stanowiące podstawę poczynionych ustaleń faktycznych. Opinia jest jasna, spójna i logiczna. Zawarte w opinii wnioski zostały należycie umotywowane i poprzedzone prawidłowo zastosowaną oraz przedstawioną metodą badawczą. Biegły dokonał wyliczenia kosztów

naprawy pojazdu zarówno przy zastosowaniu części oryginalnych jak i części zamiennych bez logo producenta o jakości (...) i P. Opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie oceny materiału dowodowego, należało odnieść się do mocy dowodowej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu sporządzonej na zlecenie powódki przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. (k.39-42) oraz w toku postępowania likwidacyjnego na zlecenie pozwanej (k.30v.-32). W świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących zasady postępowania dowodowego, nie budzi żadnych wątpliwości, że wskazane kalkulacje stanowią jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zaś, że jeżeli strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast, gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego. Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń, nawet jeśli sporządziła ją osoba wpisana na listę biegłych sądowych. Zaś oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L.). W konsekwencji, wskazane kalkulacje nie mogły stanowić dowodu na okoliczność kosztów naprawy pojazdu powoda, lecz co najwyżej na okoliczność, iż ich autorzy złożyli oświadczenia w nich zawarte.

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2022 roku, na podstawie art.235[2] § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął wniosek pełnomocnika pozwanej o przesłuchanie stron z ograniczeniem do przesłuchania powódki na okoliczność wskazane w punkcie 6.b), d) e), g), oraz wnioski pełnomocnika pozwanej zgłoszone w punkcie 7. i 8. odpowiedzi na pozew, albowiem, pozostawały one bez znaczenia dla rozstrzygnięcia z przyczyn, które zostaną szerzej omówione w toku rozważań prawnych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie, powódka A. K. (1) ostatecznie o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 15.307,62 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałą na skutek zdarzenia z dnia 17 marca 2021 roku, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2021 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 430,50 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa (14 maja 2021 roku) do dnia zapłaty.

Pozwana nie uznała powództwa i wniosła jego oddalenie. Kwestionowała zasadność i wysokość żądanego pozvem odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu oraz zasadność dochodzenia kosztów prywatnej ekspertyzy.

Pierwotnie w pozwie powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 9.669,50 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz kwoty 430,50 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy. A zatem, zgłoszone przez powódkę w pozwie roszczenia jako roszczenia o świadczenie nieprzekraczające dwudziestu tysięcy złotych podlegały, zgodnie z przepisem art.505[1] § 1 k.p.c. w związku z art.505[3] § 2 k.p.c., rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Wskazane postępowanie jest o tyle szczególne, że z mocy art.505[4] § 1 k.p.c. wyłączona jest w nim możliwość zmiany powództwa. Zakaz przedmiotowej zmiany powództwa jest zakazem bezwzględny, co oznacza, że dotyczy on zarówno zmiany żądania, jak i zmiany podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w pozwie. W konsekwencji, ewentualna czynność procesowa powoda zmierzająca do przedmiotowej zmiany powództwa jest bezskuteczna nawet wtedy, gdy nowe żądanie nadaje się również do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Ze względu na istotę postępowania uproszczonego nie ma też żadnych podstaw do przekazywania „zmienionego” powództwa do rozpoznania w innej, oddzielnej sprawie (tak między innymi

J. Gudowski [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, red. T. Ereciński, Warszawa 2016 rok).

Natomiast, w § 2 art.505[1] k.p.c., wskazano sprawy spełniające kryterium z § 1 omawianego przepisu, lecz z uwagi na ich charakter wyłączone przez ustawodawcę z rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Ponadto, stosownie do art.505[1] § 3 k.p.c., Sąd może rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym, jeżeli może to przyczynić się do sprawniejszego rozwiązania sporu. Wskazana regulacja, wprowadzona do kodeksu postępowania cywilnego na skutek nowelizacji z dniem 7 listopada 2019 roku, umożliwi Sądowi pominięcie trybu uproszczonego i rozpoznanie sprawy w postępowaniu zwykłym, jeśli w ocenie Sądu, w świetle okoliczności danej sprawy, przyczyni się to do sprawniejszego rozpoznania sporu. Jak wskazuje się piśmiennictwie, postanowienie o rozpoznaniu sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym może zostać wydane zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu. Natomiast, jako okoliczność przemawiająca za zmianą trybu postępowania na podstawie art.505[1] § 3 k.p.c. wskazuje się sytuację, w której w świetle wyników postępowania dowodowego zachodzą podstawy do rozszerzenia powództwa przez powoda. Albowiem, w takim wypadku brak możliwości rozszerzenia powództwa w postępowaniu uproszczonym bez zmiany trybu postępowania, zmusza powoda do występowania przeciwko pozwanemu z kolejnym roszczeniem.

Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Żądanie odszkodowania zawarte w pozwie miało charakter częściowy. Po sporządzeniu opinii przez biegłego z zakresu techniki samochodowej, której treść wskazywała na zasadność rozszerzenia powództwa, w piśmie procesowym z dnia 1 lipca 2022 roku pełnomocnik powódki wniósł o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów postępowania uproszczonego, podnosząc, iż jest to uzasadnione zamiarem rozszerzenia powództwa.

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2022 roku, na podstawie art.505[1] § 3 k.p.c., Sąd postanowił rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. Albowiem, zmiana trybu postępowania na tryb zwykły, umożliwiający powódce skuteczne rozszerzenie powództwa, zapewni możliwość całkowitego rozstrzygnięcia sporu zaistniałego pomiędzy stronami procesu w związku ze szkodą w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 17 marca 2021 roku. Jednocześnie, w niniejszej sprawie, zmiana trybu postępowania nie miała negatywnego wpływu na tok postępowania, a w szczególności nie spowodowała jego przedłużenia.

Konkludując, wobec zmiany trybu postępowania, czynność procesowa strony powodowej polegająca na rozszerzeniu powództwa była skuteczna.

Pozwana nie kwestionowała ani podstawy swej odpowiedzialności ani istnienia po jej stronie obowiązku naprawienia wyrządzonej powódce szkody, czego wyrazem było wypłacenie w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 13.408,30 zł brutto tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe.

W przedmiotowej sprawie, zdarzenie wywołujące szkodę w samochodzie marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiła kolizja z dnia 17 marca 2021 roku. Zatem zgodnie z treścią przepisu art. 436 § 2 k.c., odpowiedzialność samoistnego posiadacza za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu kształtowała się na zasadzie winy. Bezspornym jest, że sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielanej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W.. Odpowiedzialność pozwanej w stosunku do powódki wynika z zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawy kolizji.

W świetle art.822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art.19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.),

poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W niniejszej sprawie, przedmiot sporu stanowiła wysokość kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Zgodnie z treścią przepisu art.361 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią, zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Stosownie zaś do przepisu art.363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w przypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

W świetle utrwalonych poglądów doktryny i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88).

Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma więc znaczenia prawna okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić. W konsekwencji, spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty odszkodowania od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Albowiem, szkodą (art. 361 § 2 k.c.) jest różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. Pokrycie kosztów naprawy pojazdu jest jedynie szkodą następczą, a szkodą bezpośrednią jest uszkodzenie pojazdu i w momencie jej wystąpienia powstaje odpowiedzialność sprawcy i ubezpieczyciela (por. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/01, OSNC 2012 rok, nr 10, poz. 112 i z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, OSNC 2007 rok, nr 10, poz. 144, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1994 roku, III CZP 71/94, OSNC 1994 rok, nr 12, poz. 234, z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002 rok, nr 6, poz. 74, z dnia 13 czerwca 2013 roku, III CZP 32/03, OSNC 2004 rok, nr 4, poz. 51, z dnia 14 września 2006 roku, III CZP 65/06,

OSNC 2007 rok, nr 6, poz. 83, z dnia 26 lutego 2006 roku, III CZP 5/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 6, z dnia 24 sierpnia 2017 roku, III CZP 20/17, OSNC 2018 rok, nr 6, poz. 56, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNC 1973 rok, nr 6, poz. 111, z dnia 20 lutego 1981 roku, I CR 17/81, OSNC 1981 rok, nr 10, poz. 199, z dnia 11 grudnia 1997 roku, I CKN 385/97, z dnia 16 stycznia 2002 roku, IV CKN 635/00, z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSNC 2003 rok, nr 1, poz. 15, z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, z dnia 11 czerwca 2001 roku, V CKN 266/00, z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 908/00, z dnia 12 lutego 2004 roku, V CK 187/03, z dnia 21 sierpnia 2012 roku, II CSK 707/12, OSNC 2014 rok, nr 4, poz. 48, i z dnia 8 września 2017 roku, II CSK 857/16, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 51/18, z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 74/18, z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 72/18).

Ubezpieczyciel winien odpowiadać tylko do wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, a gdyby okazało się, że koszty naprawy przewyższyłyby wartość pojazdu sprzed wypadku lub naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, to odpowiedzialność pozwanego powinna ograniczać się do różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed wypadku, a wartością pozostałości (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSN 2003 rok, nr 1, poz.15; w wyroku z dnia 20 kwietnia 1971 roku, II CR 475/70, OSPiKA 1971 rok, nr 12, poz.231; w wyroku z dnia 1 września 1970 roku, II CR 371/70, OSNCP 1971 rok, nr 5 poz.93).

Zgodnie z art.363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G. koszt naprawy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 17 marca 2021 roku przy użyciu części oryginalnych i stawki w wysokości 110 zł netto wynosi 28.715,92 zł. Natomiast koszt naprawy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 17 marca 2021 roku przy użyciu części alternatywnych (...) i P oraz stawki w wysokości 110 zł netto wynosi 19.605,61 zł brutto. Jednocześnie, biegły podkreślił, że jedynie użycie w naprawie części oryginalnych daje gwarancję, że tak naprawiany pojazd ma odtworzone cechy nie tylko geometryczne, ale i wytrzymałościowe, pozwalające bezpiecznie korzystać z naprawionego pojazdu. Zaś, naprawa przy użyciu części innych niż oryginały z logo producenta nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody pod względem technicznym. Tylko części oryginalne dają gwarancję pełnego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Biegły wskazał również, że z akt sprawy nie wynika, że pozwana stwierdziła, iż uszkodzone elementy pojazdu powódki były częściami nieoryginalnymi oraz że nie ujawniono uszkodzeń pozostających bez związku z przedmiotową szkodą.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 17 marca 2021 roku opiewa na kwotę 28.715,92 zł brutto.

W doktrynie i orzecznictwie, ugruntowane jest stanowisko, które Sąd Rejonowy podziela, iż to poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu. Podkreśla się, że nie ma on w szczególności obowiązku dokonywania naprawy pojazdu w warsztatach wskazywanych przez ubezpieczyciela, czy poszukiwania na rynku lokalnym warsztatu oferującego naprawę jego pojazdu najtaniej, a dokonanie wyboru warsztatu naprawczego przez poszkodowanego innego niż proponowany przez ubezpieczyciela, nie stanowi naruszenia obowiązku współdziałania przez poszkodowanego, jako wierzyciela w minimalizacji zakresu szkody (art.826 k.c.). W judykaturze podkreśla się również, że nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej, o ile koszt ich nabycia mieści się w zakresie cen rynkowych występujących na rynku w danym okresie (tak również Sąd Najwyższy wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003, nr 5, poz. 64, w uchwale z dnia z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003 rok, nr 5, poz. 64).

W orzecznictwie i piśmiennictwie, podkreśla się, że skoro chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu, jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności, nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili

wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżyć należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Podniesiony przez pozwaną zarzut naruszenia zasady minimalizacji szkody poprzez brak naprawy pojazdu w warsztatach Sieci Naprawczej (...) jest całkowicie chybiony. Po pierwsze, jak wskazano powyżej, uszkodzony nie ma w ogóle obowiązku dokonywania naprawy uszkodzonego pojazdu. Nie ma również obowiązku wykazywania się ponadprzeciętną aktywnością w poszukiwaniu najtańszego warsztatu naprawczego. Obowiązek minimalizacji szkody nie może bowiem być rozumiany jako obowiązek poszukiwania podmiotu, który oferuje części zamienne i materiał lakierniczy niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu, jak najtaniej z pominięciem przesłanki jakości. Uszkodowany przy wyborze konkretnego warsztatu może kierować się nie tylko przesłankami o charakterze finansowym, ale również innymi takimi, jak fachowość i rzetelność obsługi technicznej, poziom prac naprawczych czy określone profity połączone ze stałą obsługą serwisową (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, opubl. OSNC 2004 rok, Nr 4, poz. 51). Oczywistym jest przy tym, że uszkodzony nie ma obowiązku kupowania części i materiałów lakierniczych w punkcie wskazanym przez ubezpieczyciela - i to nawet, jeśli oferuje on ich sprzedaż wysyłkową. Uszkodowany ma prawo nabyć takie części i materiały w miejscu swego zamieszkania i nie ma obowiązku ich nabycia od podmiotu funkcjonującego np. w innej miejscowości, co każdorazowo wiąże się z kosztami i czasem transportu oraz problemami w razie ewentualnej ich niezgodności i braku przydatności do naprawy.

Pozwana w żaden sposób nie wykazała, że po zdarzeniu z dnia 17 marca 2021 roku powódka mogła rzeczywiście naprawić samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...) na terenie Ł. oraz że jej kontrahenci dysponowali wówczas częściami zamiennymi i materiałami lakierniczymi niezbędnymi do naprawy pojazdu. Do akt sprawy nie złożono żadnego porozumienia łączącego pozwaną z warsztatami zrzeszonymi w owej Sieci Naprawczej ani innych dokumentów określających zasady takiej współpracy. Nie przedstawiono także listy takich warsztatów zajmujących się naprawą samochodów marki A.. Nie negując zatem poglądu prawnego zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 sierpnia 2017 roku (sygn. akt III CZP 20/17, opubl. L.), zaproponowana przez pozwaną forma restytucji stanu technicznego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, która jest w ocenie Sądu, uproszczoną próbą zmniejszenia zakresu odpowiedzialności finansowej ubezpieczyciela i zaniżenia wartości należnego poszkodowanemu odszkodowania, zawiera swoiste ograniczenie prawa wyboru konsumentów, nie dające się wprost pogodzić z kompetencją uprawnionego do wyboru sposobu i formy naprawienia szkody.

Powoduje to również, że uprawniony chcąc dokonać likwidacji szkody obowiązany jest do podejmowania dodatkowych czynności tak, aby zrealizować oczekiwania ubezpieczyciela, co do wartości odszkodowania, co jednak nie gwarantuje mu w każdym przypadku przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia według symulacyjnych wskazań i wyliczeń ubezpieczyciela. Zaś, w świetle ugruntowanego stanowiska judykatury, wysokość wypłaconego przez ubezpieczyciela odszkodowania winna umożliwiać poszkodowanemu możliwość naprawy pojazdu przy użyciu nowych części i materiałów, w wybranym warsztacie naprawczym, na rynku lokalnym. Ponadto, jak wynika z opinii biegłego Ł. G. naprawa samochodu powódki przy uwzględnieniu kosztorysu pozwanej nie pozwala na pełną restytucję pojazdu, gdyż kosztorys ubezpieczyciela nie zawiera wszystkich niezbędnych elementów do naprawy pojazdu, zastosowana przez pozwaną stawka za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych w wysokości 55 zł netto nie była obserwowana w warsztatach naprawczych, a w kalkulacji nie uwzględniono wszystkich operacji technologicznych oraz zastosowano części alternatywne. W rezultacie, ewentualna naprawa pojazdu według tego kosztorysu nie gwarantuje przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody zgodnie z technologią producenta pojazdu.

Podkreślić przy tym należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to pozwana winna wykazać, że powódka

miała możliwość dokonania naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), pozwalającej na jego przywrócenie do stanu sprzed zdarzenia z dnia 17 marca 2021 roku, w warsztatach Sieci Naprawczej (...), za kwotę przyznanego odszkodowania. Pozwana, reprezentowana w toku postępowania przez zawodowego pełnomocnika, ciężarowi temu nie sprostała.

Z kolei, aby dokonać odliczenia na zasadzie *compesatio lucri cum damno* ewentualnego wzrostu wartości samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w następstwie jego naprawy, koniecznym byłoby wykazanie przez pozwaną, zgodnie z ciężarem dowodzenia określonym w art.6 k.c., iż na skutek naprawy pojazdu przy użyciu określonych części, wartość pojazdu powódki wzrosła i o jaką konkretnie oznaczoną wartość, czego bezspornie strona pozwana nie udowodniła. W konsekwencji, brak było podstaw do odliczenia od należnego powódce odszkodowania jakiegokolwiek kwoty z tytułu wzrostu wartości pojazdu.

Wysokość należnego powódce odszkodowania winna odpowiadać rzeczywiście uzasadnionym kosztom naprawy spornego pojazdu. Uwzględniając wypłacone już przez pozwaną odszkodowanie w kwocie 13.408,30 zł brutto, na rzecz A. K. (1) zasądzone dalsze odszkodowanie w kwocie 15.307,62 zł.

Powódka wniosła także o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 430,50 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie A. K. (1) przed skierowaniem sprawy na drogę sądową. W orzecznictwie sądów powszechnych przyjmuje się, że koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu, bowiem koszt ten mieści się w ramach odszkodowania należnego tytułem naprawienia szkody - w ramach pokrycia poniesionej straty, o czym mowa w art.361 § 2 k.c. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. sygn. III CZP 24/04, wyroki Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 14 października 2008 r. sygn. I C 283/08, Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 28 lipca 2009 r. sygn. I C 560/08, Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 22 października 2009 r. sygn. I C 1019/09).

Jednakże, w przedmiotowej sprawie, żądanie zasądzenia zwrotu kosztów sporządzenia przez powódkę prywatnej ekspertyzy podlegało oddaleniu jako nieudowodnione. Jak wynika z dokumentów złożonych do akt sprawy, wycenę kosztów naprawy pojazdu A. K. (1) marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), sporządził (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. W aktach sprawy brak jest rachunku czy faktury za sporządzenie tej kalkulacji. Wraz z pozwem złożono natomiast kopię faktury VAT wystawionej przez A. K. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) na kwotę 430,50 zł brutto za kosztorys naprawy dotyczący samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Nie złożono natomiast samego kosztorysu sporządzonego przez A. K. (2). Powódka mimo ciężącego na niej ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) nie wykazała związku między wskazanymi podmiotami ani tego jak kształtował się poniesiony przez nią koszt sporządzenia złożonej do akt sprawy ekspertyzy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. W konsekwencji, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art.481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.), a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie.

Stosownie do przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 zd. 1 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności uzasadniających przekroczenie 30 -dniowego terminu oraz ich zasięgu obciąża zakład ubezpieczeń (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 1999 roku (III CKN 315/99), świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń mają charakter terminowy, jednakże zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do

kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określi kwotowo swego roszczenia. Po zgłoszeniu szkody oraz dokonaniu oględzin pojazdu, w piśmie z dnia 12 kwietnia 2021 roku, pozwana poinformowała powódkę o przyznaniu odszkodowania w kwocie 13.408,30 zł brutto. Na rzecz poszkodowanej wypłacono odszkodowanie w kwocie netto w wysokości 10.901,06 zł. Pismem z dnia 29 kwietnia 2021 roku, przesłanym drogą mailową, pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do zapłaty pełnej należnej kwoty odszkodowania w terminie 7 dni na wskazany rachunek bankowy. W treści pisma wskazano, iż pozwany ustalił wprawdzie bezsporne odszkodowanie w kwocie 13.408,30 zł brutto, jednakże na rzecz poszkodowanej wypłacono je w kwocie netto w wysokości 10.901,60 zł mimo, iż poszkodowana nie jest płatnikiem VAT. W dniu 6 maja 2021 roku pozwana dokonała dopłaty do odszkodowania w kwocie 2.514,15 zł. W pozwie wniesionym w dniu 14 maja 2021 roku powódka sprecyzował żądanie z tytułu częściowego odszkodowania na kwotę 9.669,50 zł. W aktach sprawy oraz aktach szkody brak jest wcześniejszego kwotowego wezwania pozwanej przez powódkę do zapłaty, a zatem ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 9.669,50 zł zasądzone od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanej odpisu pozwu, w którym powódka sprecyzowała kwotowo wysokość swego żądania, czyli od dnia 8 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty. Natomiast, ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 5.638,12 zł o jaką rozszerzono powództwo, zasądzone od dnia 11 sierpnia 2022 roku, czyli od dnia następnego po doręczeniu stronie pozwanej pisma rozszerzającego powództwo.

W pozostałym zakresie co do odsetek powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powódka nie ostała się ze swoim żądaniem jedynie w zakresie części odsetek i kosztów prywatnej ekspertyzy, wygrywając proces w 97%. Dlatego strona pozwana winna zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty procesu w łącznej kwocie 5.292 zł, na które złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 750 zł, opłata od rozszerzonej części powództwa w wysokości 250 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) oraz wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 675 zł.

Na podstawie art. 84 ust. 2 w związku z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa na rzecz powódki kwotę 325 zł, a na rzecz pozwanej kwotę 324,77 zł tytułem niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego.